

WP-8z

WP-8z – polska wyrzutnia raketowa dla wojsk powietrznodesantowych.

Historia

Wyrzutnia raketowa oznaczona jako *WP-8z* została skonstruowana w latach 1959–1960 przez zespół konstruktorów (mjr mgr inż. Bronisław Habaj, mjr mgr inż. Marian Orbidan, por. inż. Mieczysław Olszak, por. inż. Ignacy Witczak) Centralnego Naukowo-Badawczego Poligonu Artyleryjskiego w Zielonce koło Warszawy jako broń dla wojsk powietrznodesantowych.

Wyrzutnia ta z uwagi na swój mały ciężar i zwrotność mogła być holowana przez osobowe samochody terenowe, transportowana przez samoloty lub śmigłowce i zrzucana na spadochronie. Cechowała się dużą siłą ognia i w warunkach bojowych mogła zastąpić kilka dział artyleryjskich.

Produkowana była w Polsce w latach 1964-1965.

Stosowana do lat 90. XX wieku w polskich oddziałach powietrznodesantowych jako środek wsparcia pododdziałów spadochroniarzy.

Opis techniczny

WP-8z to zespół ośmiu gładkościennych przewodnic rurowych rozmieszczonych w dwóch rzędach po cztery w ramie o konstrukcji rurowej. Z lewej strony ramy umieszczono przyrządy celownicze w postaci celownika mechanicznego i kątomierza działowego, zabezpieczone przed uszkodzeniami mechanicznymi i strumieniem gazów pocisków blaszaną osłoną. Wyrzutnię osadzono na łożu z ręcznymi mechanizmami naprowadzania wyrzutni w obu płaszczyznach. Mobilność zapewniało dwukołowe, resorowane sprężynami (wyłączane w położeniu bojowym) podwozie wsparte dwoma rozstawnymi ogonami i przednią podporą stabilizującą. Względy bezpieczeństwa zdecydowały o elektrycznym, sterowanym odpalarką, wystrzeliwaniu pocisków z maksymalnej odległości do 45 metrów od wyrzutni. Włączenie napięcia powodowało odpalenie pironabojów PP-9, które inicjowały pracę silników rakietowych. Pociski odpalane były pojedynczo lub salwami o regulowanej ich liczbie. Stosowano pociski odłamkowo-burzące M-14-0F o długości 1085 mm, masie 39,6 kilograma i ponad 4 kilogramowej głowicy bojowej. Pocisk zawierał głowicę z materiałem kruszącym i silnik na stały materiał pędny. M-14-0F po opuszczeniu przewodnic stabilizowany był w locie obrotowo dzięki dziesięciu dyszom (osiem ustawionych pod kątem) umieszczonym dookoła w dnie komory spalania. Jego maksymalna prędkość to 400 m/s.

Jak przystało na uzbrojenie spadochroniarzy, WP-8z mogła być zrzucana z samolotów transportowych na platformach desantowych. Już na ziemi jako ciągnika używano lekkiego samochodu osobowego, w naszych warunkach był to przede wszystkim GAZ-69. Po pozytywnych doświadczeniach z wyrzutnią WP-8z opracowano jej bardziej skomplikowany wariant morski nazwany WM-18. Znalazła się ona na pokładach średnich okrętów desantowych.

Państwo	Polska
---------	--------

Rodzaj	wieloprowadnicowa wyrzutnia niekierowanych pocisków rakietowych
Historia	
Prototypy	1960-1962
Produkcja seryjna	1964-1965
Dane taktyczno-techniczne	
Kaliber	140 mm
Długość lufy	1110 mm
Donośność	9 800 m
Prędkość pocz. pocisku	400 m/s (1440 km/h)
Długość	3,52 m (w położeniu marszowym)
Szerokość	1,615 m
Wysokość	1,38 m
Masa	750 kg (własna) 1070 kg (załadowana)
Kąt ostrzału	12°– 50° (w pionie) 28° (w poziomie)
Obsługa	4
Czas przejścia w położenie bojowe	2,5 min
Szybkość marszowa	60 km/h (po szosie)

Fot. Dawid Kalka